

«علی علیه السلام» بر همه ی انسان ها جلوه دارد...

بر آن کسی که سیری نداشته و در اسفلت باقی مانده و «کافر» است، جلوه اش «قسیم» است، به او قسمتش که جهنم و عذاب است را می دهد. بر انسانی که سیر کرده و به وادی امن ایمان رسیده و «مؤمن» شده است، جلوه اش امیر است، «امیرالمومنین» است و مومن می نازد از داشتن چنین امیری و می گوید؛ امروز امیر در میخانه تویی تو...

بر مومنی که متوقف نشده است، همچنان سیر می کند و شدت وجود پیدا می کند و به مقام «متقین» می رسد، جلوه اش «امام» است، با امامتش بر او جلوه می کند و او را هدایت می کند، چرا که «امام المتقین» است.

اما اگر آن انسان مومن متقی به سیر و صیوررتش ادامه دهد و یک منشاء اثر و یک محرک بیشتر نداشته باشد جز الله تعالی، آنگاه به مقام «موحدین» نایل می شود و دیگر علی علیه السلام بر او تام و کامل جلوه خواهد کرد؛ یعنی جلوه ی «مولا» چرا که او «مولی الموحدین» است و این وادی ولایت است

اوج هدف حضرت ختمی مرتبت از غدیر، همین بوده است که علی بی همتایش به «مولا» بودن برسد، لذا فرمودند؛ من کنت مولا فهذا علی مولا... راستی علی علیه السلام «خود به خود» مولای کسی نمی شود، همان سیر و شدید شدن را می طلبد...

اگر «مولا» بر کسی جلوه کند، آن جلوه به سان «حصن حصینی» او را در بر می گیرد و تمام جلوات انسان کامل را بر او بروز خواهد داد تا لحظه ی اول رخت بر بستن از دنیا که با صاحب این حصن ملاقات خواهد کرد و در آغوش زلال آن وجود آسمانی آرام خواهد گرفت «مولا» داشتن مثلش اینطور است که انسان قبل رفتن مهمانی به محضر بزرگی، لباس مناسب تهیه می کند، خوش بو می کند، شیرینی ای می خرد و حرکت می کند (همان سیر)، اما وقتی به آن امارت رسید، دیگر فرش و روشنایی و خورد و خوراک منزل میزبان کریم را مهمان تهیه نمی کند! از آنجا به بعد همه ی امور با اوست و از همه مهمتر آن ذوق و شوق میزبان کریم است که در انتظار آمدن مهمان بوده است تا کرامتش را ارزانی کند...

آنهایی که مولا دارند، مولایشان برایشان غوغا می کند

این روز عید که مارا به چنین اندیشیدنی دعوت می کند الحق مبارک ترین روزهاست